YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO
28 päivänä tammikuuta 1986 *

Asiassa 169/84,

1) **Compagnie française de l'azote (Cofaz) SA**, kotipaikka Pariisi,

2) **Société CdF Chimie azote et fertilisants SA**, kotipaikka Toulouse,

3) **Société chimique de la Grande Paroisse (SCGP) SA**, kotipaikka Pariisi,

edustajanaan asianajaja Dominique Voillemot, Pariisi, prosessiosoite Luxemburgissa asianajaja Jacques Loeschin toimisto, 8 rue Zithe,

kantajina,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään komission oikeudellisen yksikön virkamies Marie-José Jonczy, avustajana Nicole Coutrelis, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Manfred Beschel, bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

vastaajana,

jossa menettelyn tässä vaiheessa käsitellään sellaisen kanteen tutkittavaksi ottamista, jossa kantajat vaativat yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan 17 päivänä huhtikuuta 1984 tehdyn komission päätöksen ETY:n perustamissopimuksen 93 artiklan 2 kohdan nojalla vireille pannun ja Alankomaiden hallitukselle 4.11.1983 päivätyllä

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

kirjeellä tiedoksi annetun menettelyn lopettamisesta, josta komissio oli antanut tiedon kantajille 24.4.1984 päivätyllä kirjeellä,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN,

toimien kokoonpanossa: presidentin tehtäviä hoitava jaoston puheenjohtaja U. Everling, jaostojen puheenjohtajat K. Bahlmann ja R. Joliet sekä tuomarit G. Bosco, T. Koopmans, O. Due, Y. Galmot, C. Kakouris ja T. F. O'Higgins,

julkisasiamies: P. VerLoren van Themaat,
kirjaaja: hallintovirkamies D. Louterman,

kuultuaan julkisasiamiehen 16.10.1985 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Yhtiöt Compagnie française de l'azote (Cofaz) SA, Société CdF Chimie azote et fertilisants SA ja Société chimique de la Grande Paroisse SA ovat yhteisöjen tuomioistuimen kirjaamoon 2.7.1984 toimittamallaan kannekirjelmällä nostaneet ETY:n perustamissopimuksen 173 artiklan toisen kohdan nojalla kanteen, jossa vaaditaan kumoamaan 17.4.1984 tehty komission päätös ETY:n perustamissopimuksen 93 artiklan 2 kohdan nojalla vireille pannun, Alankomaiden hallitukselle 4.11.1983 päivätyllä kirjeellä tiedoksi annetun ja maakaasun hintojen tariffijärjestelmää Alankomaissa koskevan menettelyn lopettamisesta.

2 Komissio, joka ei muodollisesti ole esittänyt työjärjestyksen 91 artiklan mukaista oikeudenkäyntiväitettä, on riitauttanut kysymyksen siitä, voidaanko kanne ottaa tutkittavaksi. Yhteisöjen tuomioistuin on työjärjestyksen 92 artiklan 2 kohdan mukaisesti päättänyt pääasiaa käsittelemättä antaa ratkaisun kanteen tutkittavaksi ottamisesta.

3 Asiakirja-aineistosta ilmenee, että typpilannoitetuottajien toimialajärjestö Syndicat professionnel de l'industrie des engrais azotés (SPIEA), joka edustaa muun muassa kantajia, on tehnyt komissiolle kantelun siitä, että Alankomaat soveltaa ammoniakin valmistukseen tarkoitetun maakaasun hankinnoissa Alankomaiden typpilannoitetuottajia suosivaa etuustariffijärjestelmää. Myös Belgian ja Ranskan hallitukset sekä eräs saksalainen yritys ovat kannelleet komissiolle tästä etuustariffijärjestelmästä.

4 Komissio päätti 25.10.1983 panna vireille ETY:n perustamissopimuksen 93 artiklan 2 kohdan mukaisen menettelyn edellä mainitun järjestelmän osalta. Komissio katsoo, että kyseessä oleva tukijärjestelmä muodostui järjestelmästä, jossa Alankomaiden hallitus myönsi Gasunien välityksellä erityisiä hyvityksiä Alankomaiden ammoniakin tuottajille kaksitasoisen tariffijärjestelmän avulla, minkä johdosta ammoniakin raaka-aineena käytettävän maakaasun hinta aleni. Komissio ilmoitti asiasta Alankomaiden hallitukselle 4.11.1983 päivätyllä kirjeellä. Komissio on 1.12.1983 perustamissopimuksen 93 artiklan 2 kohdan mukaisesti antamallaan tiedonannolla (EYVL N:o C 327, s. 3) vaatinut niitä, joita asia koskee, esittämään huomautuksensa Alankomaiden maakaasuhinnan tariffijärjestelmästä.

5 SPIEA käytti hyväkseen edellä mainitussa tiedonannossa sille tarjoutunutta mahdollisuutta ja toistamiseen teki huomautuksia komissiolle 6.1.1984 päivätyssä kirjeessä, jossa se uudisti kantelussaan esittämänsä ja esitti sitä koskevia täsmennyksiä.

6 Komissio oli samanaikaisesti 93 artiklan 2 kohdassa määrätyn menettelyn ohella pannut vireille ETY:n perustamissopimuksen 170 artiklassa määrätyn menettelyn samaa tariffijärjestelmää koskevan Ranskan hallituksen tekemän kantelun johdosta. Tässä menettelyssä komissio esitti 13.3.1984 perustellun lausunnon, jossa se totesi, että myöntäessään Gasunien välityksellä Alankomaiden ammoniakin ja typpilannoitteiden tuottajille maakaasun hankintoja koskevan etuustariffin Alankomaat on jättänyt noudattamatta sille perustamissopimuksen 93 artiklan nojalla kuuluvia jäsenyysvelvoitteita. Komissio pidätti samassa perustellussa lausunnossa itselleen oikeuden esittää myöhemmin kantansa 93 artiklan 2 kohdan mukaisen menettelyn yhteydessä.

7 Kantajien nimissä yhä toimiva SPIEA kääntyi 28.3.1984 päivätyllä kirjeellä uudelleen komission puoleen ja esitti väitteitä Gasunien tällä välin muuttamaa maakaasun tariffijärjestelmää vastaan.

8 Alankomaiden hallitus ilmoitti 14.4.1984 päivätyllä teleksillä komissiolle, että Gasunie oli jälleen muuttanut teollisuustariffijärjestelmärakennettaan taannehtivasti 1.11.1983 lukien ja siten kumonnut ne kaksi tariffijärjestelmää, joita SPIEA oli vastustanut 1.6.1983 päivätyssä kantelussa ja 6.1.1984 esitetyissä huomautuksissa sekä 28.3.1984 päivätyssä kirjeessä.

9 Komissio, jonka mielestä Gasunien uusi tariffijärjestelmä oli yhteismarkkinoille soveltuva, päätti 17.4.1984 pitämässään kokouksessa lopettaa Gasunien tariffijärjestelmää koskevan, ETY:n perustamissopimuksen 93 artiklan 2 kohdan nojalla vireille pannun menettelyn. Komissio antoi Alankomaiden hallitukselle tiedon päätöksestään 18.5.1984 päivätyllä kirjeellä. Kantajat saivat tiedon asiasta SPIEA:n välityksellä jo 24.4.1984 päivätyllä kirjeellä, jonka sanamuoto oli hyvin samanlainen kuin Alankomaiden hallitukselle lähetetyn kirjeen sanamuoto.

10 Syyt, joiden perusteella komissio päätteli uuden tariffin olevan yhteismarkkinoille soveltuva, ovat pääasiallisesti seuraavat: Gasunie oli lakkauttanut kaksitasoisen tariffijärjestelmän ja liittänyt kotimaiseen teollisuustariffirakenteeseensa (nimittäin B-E-tariffeihin) uuden, F-tariffiksi nimitetyn tariffin, jota sovellettiin Alankomaihin sijoittautuneisiin teollisiin suurkuluttajiin. Uudesta tariffista hyötyäkseen näiden kuluttajien oli käytettävä vuodessa vähintään 600 miljoonaa kuutiometriä kaasua, oltava kuormitettuja vähintään 90-prosenttisesti ja suostuttava Gasunien harkinnan mukaan osittain tai kokonaisuudessaan keskeyttämään toimitukset ja olemaan hankkimatta lämpöarvoltaan erilaisia kaasuja. Uusi F-tariffi oli olennainen osa Alankomaiden kotimaisten tariffien yleisrakennetta eikä se merkinnyt sektorikohtaista syrjintää. Uuden tariffin myötä yrityksille myönnettävän alennuksen arvo (suhteessa E-tariffiin) oli jopa pienempi kuin niiden säästöjen kokonaisarvo, jotka Gasunie sai yritysten kulutuksesta ja uuden tariffijärjestelmän muista edellytyksistä. Uusi F-tariffi oli siis taloudelliselta kannalta perusteltu.

11 Tutkittuaan 24.4.1984 päivätyn kirjeen SPIEA esitti komissiolle 22.5.1984 osoittamassaan kirjeessä väitteitä kyseistä päätöstä vastaan. Komissio hylkäsi nyt nämä väitteet 26.7.1984 ja 27.7.1984 päivätyissä kirjeissään.

12 Kantajat nostivat ETY:n perustamissopimuksen 173 artiklan toisen kohdan mukaisen kumoamiskanteen juuri 17.4.1984 tehtyä lopettamispäätöstä vastaan. Kantajat väittävät käsiteltävänä olevassa kanteessa, että komission päätöksessä on olennaisten tosiseikkojen osalta ilmeisiä arviointivirheitä, jotka koskevat erityisesti niiden säästöjen kokonaisarvon arviointia, joista Gasunie on hyötynyt uutta tariffia koskevien edellytysten ansiosta. Kantajien

mukaan aiempi tariffijärjestelmä on F-tariffissa ainoastaan "puettu uuteen asuun".

13 Komissio katsoo, että kanteen kohteena oleva päätös ei koske kantajia erikseen 173 artiklan toisessa kohdassa tarkoitetulla tavalla. Vaikka komissio ei suljekaan pois sitä, että toisissa olosuhteissa sellaisen yrityksen, jolle 93 artiklan 2 kohdan nojalla vireillepannun menettelyn lopettamispäätöstä ei ole osoitettu, nostama kanne voidaan ottaa tutkittavaksi, se katsoo, että tässä tapauksessa kanteen mahdollisuutta olisi tulkittava suppeasti. Kantajilla ei nimittäin ole sellaisia erityisiä ominaisuuksia, jotka erottelisivat ne muista henkilöistä. Se, että kantajat ovat ammoniakin tuottajia tai väitetyn syrjinnän uhreja, ei riitä yksilöimään kantajia. Edelleen, perustamissopimuksen 92 ja 93 artiklassa ei ole perustettu subjektiivisia oikeuksia, minkä vuoksi näihin artikloihin perustuva päätös ei mitenkään voi vaikuttaa yksilöiden oikeudelliseen asemaan. Päätös ei koske kantajia erikseen myöskään sen vuoksi, että kantajat eivät ole yhteisön ainoita typpilannoitteiden tuottajia.

14 Komission mielestä kantajia ei yksilöi myöskään se, että niillä on ollut osansa hallinnollisen menettelyn käynnistämisessä. Kantajat ovat ainoastaan antaneet tietoja, eikä tätä voi verrata valittajien osaan 6.2.1962 annetun neuvoston asetuksen N:o 17 tai 20.12.1979 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 3017/79 mukaisessa menettelyssä. Perustamissopimuksen 92 ja 94 artiklassa ei aseteta kantajia erityiseen asemaan. Vaikka kantajille tunnustettaisiinkin subjektiivinen oikeus pyytää komissiota lakkauttamaan yhteismarkkinoille väitetysti soveltumaton tuki, tämä ei sinänsä osoittaisi niillä olevan intressi nostaa kanne tuen yhteensoveltuvuuden vahvistavaa päätöstä vastaan. Komissio katsoo, että koska yhteisöjen tuomioistuin on todennut, että 93 artiklan 3 kohdalla on välitön oikeusvaikutus siten, että siinä vahvistetaan menettelyllisiä perusteita, joita kansallinen tuomioistuin voi soveltaa, ja että siinä perustetaan yksityisille oikeussubjekteille oikeuksia, joita kansallisten tuomioistuinten on suojeltava, kansalliset tuomioistuimet voivat suoraan määrätä 93 artiklan 3 kohdan rikkomisesta aiheutuvan seuraamuksen. Kantajilta ei siis evättäisi kaikkea oikeussuojaa.

15 Komissio viittaa lopuksi tämänsuuntaisten väitteidensä tueksi yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytäntöön, jonka mukaan komissiolla on laaja harkintavalta 92 artiklan soveltamisessa. Komissio katsoo, että tästä on seurauksena, että kyseisellä artiklalla ei ole välitöntä oikeusvaikutusta ja että ainoastaan komissiolla on vastuu 93 artiklan 2 kohdan mukaisen menettelyn vireillepanosta.

16 Mitä tulee siihen, koskeeko kanteen kohteena oleva päätös kantajia suoraan, komissio korostaa, että pelkästään se ominaisuus, että kantajat ovat väitettyä valtion tukea saavien yritysten kilpailijoita, ei muodosta sellaista erityisolosuhdetta, jonka perusteella kantajilla olisi oikeus väittää päätöksen heijastuvan asemaansa markkinoilla. Yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan tällaista erityisolosuhdetta kuitenkin tarvittaisiin kanteen nostamiseksi 173 artiklan nojalla. Lisäksi kantajien kilpailuasema määrittyy suoraan niiden hankkijan, tässä tapauksessa Gaz de Francen, noudattamien kaasutariffien välityksellä eikä niiden kaasutariffien välityksellä, joita Gasunie noudattaa Alankomaisten tuottajien tapauksessa.

17 Kantajat sitä vastoin väittävät, että asian kohde olisi pysynyt samana – Alankomaissa tietyille maakaasun käyttäjille myönnetyn alennuksen arvioimisena – menettelyn alusta aina kanteen kohteena olevan päätöksen tekemiseen saakka. Kantajat katsovat, että asia koskee niitä erikseen sen vuoksi, että alankomaalaisille kilpailijoille myönnetty kilpailuetu aiheuttaa niille huomattavaa vahinkoa. Lisäksi kantajien osuus menettelyn aloittamisessa ja sen kulussa yksilöi kantajat 173 artiklassa tarkoitetuin tavoin. Jopa komissio on tunnustanut kantajien osuuden antamalla kanteen kohteena olevan päätöksen niille tiedoksi. Kantajien mukaan yrityksellä, johon tuen vahingolliset vaikutukset kohdistuvat, on neuvoston asetuksen N:o 17 3 artiklan 2 kohdassa vahvistetun oikeuden kaltainen subjektiivinen oikeus pyytää komissiota tekemään päätös tuen soveltuvuudesta yhteismarkkinoille.

18 Kantajat katsovat lisäksi, että kanteen kohteena oleva päätös koskee niitä suoraan sen vuoksi, että kantajat ovat joutuneet kärsimään vääristyneestä kilpailusta ja että tämä vahingollinen vaikutus johtuu komission päätöksestä. Päätös vaikuttaa kantajien asemaan markkinoilla siltä osin kuin Alankomaiden tuottajien valmistamia tuotteita pidetään kaupan yhteisössä.

19 Kantajien mukaan yhteisöjen tuomioistuimen viimeaikaisesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että huomioon on otettava myös 164 ja 173 artiklan taustalla olevat periaatteet. Tämän vuoksi sillä, että ei ole olemassa sellaisia asetuksia, joissa kantajille taattaisiin erityisiä oikeuksia hallinnollisen menettelyn aikana, ei ole ratkaisevaa merkitystä. Lisäksi kantajat katsovat, että kyseessä oleva päätös koskee niitä suoraan sen vuoksi, että päätös tuli voimaan välittömästi ja ilman yhteisön tai kansallisella tasolla toteutettavia täytäntöönpanotoimenpiteitä.

20 On otettava alustavasti huomioon, että pääasiaa arvioimatta on kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytysten tutkimista varten otettava lähtökohdaksi kantajien väitteet, joiden mukaan F-tariffiksi nimitetty tariffi, jonka Gasunie on lisännyt teollisuuden tariffirakenteeseensa ja jota sovelletaan Alankomaihin sijoittautuneisiin maakaasun suurkuluttajiin, on pidettävä tukena, jonka Alankomaiden hallitus on myöntänyt kolmelle alankomaalaiselle ammoniakin ja typpilannoitteiden tuottajalle.

21 Ensiksikin on todettava, että 173 artiklan toisen kohdan mukaan luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö voi kyseisen artiklan ensimmäisessä kohdassa määrätyin edellytyksin nostaa kanteen toiselle henkilölle osoitetusta päätöksestä ainoastaan, jos kyseinen päätös koskee ensin mainittua henkilöä suoraan ja erikseen. Näin ollen kantajien kanneoikeus riippuu siitä, koskeeko Alankomaiden hallitukselle osoitettu päätös, jolla komissio on lopettanut 93 artiklan 2 kohdan nojalla Alankomaita vastaan vireille pannun menettelyn, heitä suoraan ja erikseen.

22 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaisesti muut kuin ne, joille päätös on osoitettu, voivat väittää päätöksen koskevan heitä 173 artiklan toisessa kohdassa tarkoitetulla tavalla ainoastaan, jos kyseinen päätös vaikuttaa niihin niille tunnusomaisten erityispiirteiden tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella ne erottuvat kaikista muista ja ne voidaan yksilöidä ne samalla tavalla kuin se, jolle päätös on osoitettu (asia 25/62, Plaumann v. komissio, tuomio 15.7.1963, Kok. 1963, s. 199).

23 Tällaisten olosuhteiden osalta yhteisöjen tuomioistuin on toistuvasti katsonut, että silloin, kun asetuksessa myönnetään kantelun tehneille yrityksille sellaisia menettelyllisiä takeita, joiden nojalla ne voivat vaatia komissiota vahvistamaan, että yhteisön oikeussääntöjä on rikottu, näillä yrityksillä on oltava käytettävissään oikeussuojatie oikeutettujen intressiensä suojaamiseksi (asia 26/76, Metro v. komissio, tuomio 25.10.1977, Kok. 1977, s. 1875; asia 191/82, Fediol v. komissio, tuomio 5.10.1983, Kok. 1983, s. 2913; asia 210/81, Demo-Studio Schmidt v. komissio, tuomio 11.10.1983, Kok. 1983, s. 3045).

24 Tältä osin on otettava huomioon, että yhteisöjen tuomioistuin on asiassa 264/82, Timex Corporation v. neuvosto ja komissio, 20.3.1985 antamassaan tuomiossa (Kok. 1985, s. 849) täsmentänyt, että tällaisessa asiayhteydessä on tarkasteltava osuutta, joka yrityksellä on ollut oikeudenkäyntiä edeltävässä menettelyssä. Yhteisöjen tuomioistuin on katsonut, että siitä, että kyseinen käsiteltävänä ollut toimi on koskenut yritystä perustamissopimuksen 173 ar-

tiklan toisessa kohdassa tarkoitetulla tavalla, ovat osoituksena se, että kyseinen yritys on tehnyt tutkintamenettelyn vireillepanoon johtaneen kantelun, että yrityksen huomautukset on kuultu ja että sen huomautukset ovat pitkälti ohjanneet tutkintamenettelyn kulkua.

25 Nämä samat toteamukset pätevät yrityksiin, jotka ovat tähän rinnastettavalla tavalla osallistuneet perustamissopimuksen 93 artiklassa tarkoitettuun menettelyyn, kuitenkin sillä edellytyksellä, että kanteen kohteena olevan päätöksen kohteena oleva tukitoimenpide on merkittävästi vaikuttanut niiden markkina-asemaan. Perustamissopimuksen 93 artiklan 2 kohdassa tunnustetaan yleisellä tasolla, että yrityksillä, joita asia koskee, on mahdollisuus esittää huomautuksensa komissiolle, mutta artiklassa ei kuitenkaan täsmennetä tämän mahdollisuuden sisältöä.

26 Mitä tulee kantajien asemaan tukea koskevan komission tutkimuksen aikana, on todettava, että kantajat ovat 1.6.1983 jättäneet komissiolle kantelun alankomaalaisia typpilannoitteiden tuottajia koskevasta etuustariffijärjestelmästä. Kantelussaan kantajat ovat erityisesti korostaneet kilpailutilannettaan suhteessa näihin kolmeen alankomaalaiseen tuottajaan ja tuesta aiheutunutta vahinkoa. Lisäksi kantajat ovat komission pyynnöstä esittäneet sille huomautuksia 93 artiklan 2 kohdan nojalla.

27 Typpilannoitemarkkinoilla vallitsevien taloudellisten tekijöiden osalta kantajat ovat esittäneet, että niiden laskelmien mukaan etuustariffijärjestelmä vastasi noin 165 miljoonan Alankomaiden guldenin vuotuista siirtoa kolmelle alankomaalaiselle ammoniakin tuottajalle. Kantajien mukaan maakaasun kustannukset muodostavat Ranskassa noin 80 prosenttia typpilannoitteiden valmistuksessa raaka-aineena käytettävän ammoniakin tuotantokustannuksista tehtaalla. Lisäksi kantajat esittävät olevansa suorassa kilpailusuhteessa kolmeen alankomaalaiseen typpilannoitetuottajaan, jotka ovat vuosien 1978 ja 1982 välisenä aikana enemmän kuin kolminkertaistaneet typpilannoitteiden vientinsä Ranskaan ja jotka ovat vuosien 1980 ja 1982 välillä kasvattaneet markkinaosuuttaan Ranskassa 9 prosentista 21,7 prosenttiin.

28 Yhteisöjen tuomioistuimen tehtävänä ei ole asian tutkittavaksi ottamista ratkaistaessa antaa lopullista ratkaisua kantajien ja alankomaalaisten yritysten välisistä kilpailusuhteista. Riittää, kun todetaan, että kantajat ovat asianmukaisella tavalla selvittäneet syyt, joiden vuoksi komission päätös on omiaan vahingoittamaan niiden oikeutettuja intressejä ja merkittävällä tavalla vaikuttamaan niiden asemaan kyseisillä markkinoilla.

29 Näin ollen komission väitteellä siitä, että myös eräs neljäs yritys, joka ei kuitenkaan kilpaile kantajien kanssa, hyötyy F-tariffista, ei ole merkitystä. Jos edelleen oletetaan, että käsiteltävänä oleva toimi on 92 artiklassa tarkoitettu tuki, jonkin sellaisen ulkopuolisen yrityksen, joka ei kilpaile kantajien kanssa, tariffijärjestelmästä saama hyöty ei poista sen seikan merkitystä, että tällainen järjestelmä voi vääristää tai uhata vääristää yritysten välistä kilpailua, eikä tämä hyöty vaikuta sen vahingon merkittävyyteen, jonka kantajat väittävät kärsineensä.

30 Mitä tulee siihen, koskeeko päätös kantajia suoraan, on riittävää todeta, että komission päätös menettelyn lopettamisesta on jättänyt ennalleen kaikki käyttöön otetun järjestelmän vaikutukset, kun taas kantajien vaatimassa menettelyssä lopputuloksena olisi päätös järjestelmän poistamisesta tai muuttamisesta. Tämän johdosta on tunnustettava, että riidanalainen päätös koskee kantajia suoraan.

31 Kantajien kannalta kanteen kohteena oleva toimi on siis perustamissopimuksen 173 artiklan toisessa kohdassa tarkoitettu päätös, joka koskee heitä suoraan ja erikseen.

32 Edellä esitettyjen syiden vuoksi on siis todettava, että kanne otetaan tutkittavaksi ja menettely määrätään jatkettavaksi.

Oikeudenkäyntikulut

33 Oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN

on ennen pääasian ratkaisemista antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) Kanne otetaan tutkittavaksi.

2) Oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.

Everling Bahlmann Joliet Bosco

Koopmans Due Galmot Kakouris O'Higgins

Julistettiin Luxemburgissa 28 päivänä tammikuuta 1986.

P. Heim
kirjaaja

U. Everling
presidentin tehtäviä hoitava jaoston puheenjohtaja